EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Strasbourg den 25.11.2025
COM(2025) 957 final

Rekommendation till

RÅDETS REKOMMENDATION

om den ekonomiska politiken i euroområdet

{SWD(2025) 957 final}

Rekommendation till

RÅDETS REKOMMENDATION

om den ekonomiska politiken i euroområdet

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA REKOMMENDATION

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 136 jämförd med artikel 121.2,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1263 av den 29 april 2024 om en effektiv samordning av den ekonomiska politiken och om multilateral budgetövervakning samt om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1466/97[1], särskilt artikel 3.3 a,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1176/2011 av den 16 november 2011 om förebyggande och korrigering av makroekonomiska obalanser[2], särskilt artikel 6.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens rekommendation,

med beaktande av Europeiska rådets slutsatser,

med beaktande av ekonomiska och finansiella kommitténs yttrande,

med beaktande av yttrandet från kommittén för ekonomisk politik, och

av följande skäl:

(1) Rådets rekommendation om den ekonomiska politiken i euroområdet är en integrerad del av den årliga cykeln för makroekonomisk samordning. Genom rekommendationen får medlemsstaterna i euroområdet vägledning som är anpassad efter de särskilda utmaningar som den ekonomiska och monetära unionen står inför.

(2) Rekommendationen är ett verktyg som bidrar till att fastställa Eurogruppens politiska agenda och främja politiska diskussioner i frågor av allmänt intresse, vilket gynnar samstämmighet och konvergens i unionens och medlemsstaternas politik. Rekommendationen ger en gemensam förståelse av de politiska huvudprioriteringarna och bidrar därmed till mer ändamålsenlig politisk samordning, stärker resiliensen och ökar euroområdets kapacitet att reagera på externa chocker och samtidigt ta vara på möjligheter till hållbar och inkluderande tillväxt, slå vakt om stabiliteten och underlätta omställningen till en koldioxidsnål och digital ekonomi.

(3) Euroområdet står nu inför mer osäkra globala förutsättningar än vid någon annan tidpunkt under det senaste årtiondet. Geopolitiska spänningar, särskilt Rysslands pågående anfallskrig mot Ukraina som påverkar EU:s östra gränsregioner, och framväxten av en mer fragmenterad, multipolär världsordning, håller på att omforma handelsmönster och finansiella mönster. Ensidiga strategier från större partnerländers

[1] EUT L 1263, 30.4.2024, s. 1.
[2] EUT L 306, 23.11.2011, s. 25.

sida, särskilt inom handeln, har skapat oro på marknaderna och väckt frågor kring hur tillförlitliga sedan länge existerande internationella ramar är. Å ena sidan innebär denna utveckling externa chocker som stör de globala leveranskedjorna och ger upphov till volatilitet när det gäller handel, kapitalflöden och energimarknader. Å andra sidan visar den tydligt att ekonomisk säkerhet och strategiskt oberoende är betydelsefulla delar av den ekonomiska resiliensen samt hur brådskande det är att investera i avgörande kapacitet och cirkularitet. Mot denna bakgrund utgör konkurrenskraftskompassen[3] – ett strategiskt initiativ från Europeiska kommissionens sida – en värdefull ram för att bedöma både utmaningar och möjligheter. I kompassen identifieras tre prioriterade områden – överbrygga innovationsgapet, fasa ut fossila bränslen i ekonomin och minska strategiska beroenden – som visar var unionen och euroområdet måste koncentrera sina insatser för att trygga välståndet i en värld som snabbt förändras. För att kunna ta vara på de nya möjligheterna är det väsentligt med framåtblickande politik, närmare samordning mellan medlemsstaterna och ett förnyat fokus på innovation. Genom att hantera strukturella sårbarheter och fördjupa den inre marknaden, och samtidigt stärka säkerheten och oberoendet, kan unionen och euroområdet omvandla de yttre påfrestningar till drivkrafter för långsiktig resiliens och globalt inflytande.

(4) Ekonomin i euroområdet visa sig fortfarande vara resilient. Den ekonomiska tillväxten överträffade förväntningarna under årets nio första månader. Att utvecklingen var bättre än väntat berodde till en början på ökad export inför de förväntade tullhöjningarna, men investeringarna i utrustning och immateriella tillgångar utvecklades också starkare än väntat. Som en av världens mest öppna stora ekonomier kommer euroområdet att känna av trycket från de ökade restriktionerna och spänningarna i den globala handeln. Den inhemska efterfrågan är därför den främsta drivkraften för tillväxt och förväntas fortsätta att vara det, underbyggd av en stabil arbetsmarknad, förbättrade realinkomster och allmänt gynnsamma finansieringsvillkor. År 2026 kommer den ekonomiska aktiviteten sannolikt fortsatt begränsas av sjunkande extern efterfrågan i och med handelsbegränsningar och en kvarvarande global osäkerhet. På det hela taget förväntas BNP i fasta priser i euroområdet öka med 1,2 % 2025 och med 1,2 % 2026. Tillväxtutsikterna är alltjämt mycket osäkra, med kvarvarande nedåtrisker.

(5) Inflationen i euroområdet fortsätter att gå ned. Sedan våren 2025 har inflationen fluktuerat kring nivåer som i stort sett är förenliga med prisstabilitet. Den samlade inflationen (mätt genom HIKP) låg på 2,1 % i oktober 2025, medan den underliggande inflationen (exklusive livsmedel och energi) fortfarande är högre på 2,4 %. Det underliggande pristrycket förväntas fortsatt begränsas av eurons appreciering på senare tid, vilket ökar importkonkurrensen och dämpar löneökningstakten. Inflationen i euroområdet har visserligen legat nära Europeiska centralbankens (ECB) definition av prisstabilitet på senare tid, men i vissa medlemsstater är inflationen fortfarande hög. Mot denna bakgrund pausade ECB den lättnadscykel man inledde i juni 2024. Mellan juni 2024 och 2025 har räntan på inlåningsfaciliteten sänkts med totalt 200 räntepunkter, och därmed minskat till 2 %. Till följd av detta ligger styrräntorna i euroområdet för närvarande nära de flesta uppskattningar av den naturliga räntenivån. Enligt kommissionens framtidsbedömning beräknas den samlade inflationen uppgå till 2,1 % 2025 och 1,9 % 2026. Riskerna vad gäller inflationsutsikterna är i stort sett

[3] COM(2025) 30 final.

balanserade, då de flesta mått på inflationsförväntningarna på längre sikt fortsätter att ligga på omkring 2 % och därmed stöder inflationens stabilisering kring målet. Detta tyder på att ECB:s politik har varit trovärdig, förankrat förväntningarna och styrt inflationen tillbaka mot prisstabilitet.

(6) De senaste åren har det skett relevanta förbättringar av den offentligfinansiella ställningen i euroområdet som helhet: mellan 2020 och 2024 minskade det genomsnittliga underskottet från 7,0 % av BNP till 3,1 % av BNP, medan skuldkvoten minskade med 10,1 procentenheter och uppgick till 88,1 % av BNP 2024. Om man blickar framåt visar de offentligfinansiella utsikterna på en blygsam försämring: underskottet förväntas öka till 3,2 % av BNP 2025 och 3,3 % av BNP 2026 till följd av ökande försvarsutgifter samt fortsatt ökande ränteutgifter och vissa inkomstbortfall. Skuldkvoten beräknas öka till 88,8 % av BNP 2025 och 89,8 % av BNP 2026, vilket återspeglar en mindre gynnsam ränte-tillväxtdifferens och ihållande primära underskott. Den finanspolitiska inriktningen förväntas fortsätta att vara i stort sett neutral under prognosperioden både i EU och i euroområdet, om än med avsevärda skillnader mellan medlemsstaterna. Den finanspolitiska inriktningen formas av den offentligfinansiella utveckling som rådet rekommenderat i linje med unionens ramverk för ekonomisk styrning, den flexibilitet som tillåts inom ramen för den nationella undantagsklausulen för att underlätta övergången till högre försvarsutgifter, samt effekterna av faciliteten för återhämtning och resiliens och andra EU-fonder.

(7) Omdaningen av Europas säkerhetsmiljö innebär en omställning till avsevärt högre försvarsutgifter i hela unionen. Natomedlemmarna har åtagit sig det nya målet att 5 % av BNP ska gå till försvars- och säkerhetsrelaterade utgifter. Rådet har stött denna insats genom att aktivera de nationella undantagsklausulerna i EU:s finanspolitiska ramverk för tolv medlemsstater i euroområdet. Kommissionen och den höga representanten har offentliggjort en vitbok om europeisk försvarsberedskap 2030[4], som kompletteras av ReArm Europe: De innebär att medlemsstaterna får finansiella verktyg att stärka sina försvarsförmågor och sin försvarsinfrastruktur, bland annat Säkerhetsaktion för Europa (Safe)[5] genom vilken EU-budgeten kommer att ge upp till 150 miljarder EUR i lån till medlemsstaterna till stöd för försvarsinvesteringar. Detta nya instrument har bemötts med kraftig efterfrågan från medlemsstaterna, som har uttryckt intresse för att delta och sökt stöd utöver den tillgängliga budgeten. Försvarsutgifterna är fortfarande ojämnt fördelade mellan länderna och ibland kraftigt koncentrerade till personalkostnader. På efterfrågesidan innebär beroendet av system som levereras av Förenta staterna och långa utvecklingscykler att effektiviteten och förmågan att snabbt expandera produktionen begränsas. För att öka den europeiska produktionen samt utöka samarbetet mellan medlemsstaterna och andelen militära varor som utformas och tillverkas i Europa måste befintliga begränsningar hanteras och försvarsmarknaden integreras ytterligare. Det kan ge makroekonomisk stimulans på kort till medellång sikt, förutsatt att upphandling görs på ett sätt som tar tillvara kapaciteten inom industrin i Europa, samtidigt som den stora innovationspotentialen ger möjlighet till långsiktiga spridningseffekter på produktiviteten.

(8) Euroområdets offentligfinansiella ställning är alltjämt under press, med offentliga underskott och skuldnivåer som i många medlemsstater fortfarande är högre än före pandemin och inte förväntas sjunka under de närmaste åren. Respekten för de

[4] Vitbok om europeisk försvarsberedskap 2030.

[5] COM(2025) 122 final.

offentligfinansiella utvecklingsbanor som rådet rekommenderar för att bevara skuldhållbarheten måste kombineras med att lämna utrymme för utgiftstryck på grund av behovet av att förbättra försvarsförmågorna, stärka konkurrenskraften och höja investeringarna i strategiska prioriteringar, däribland i avgörande kapacitet och infrastruktur. Det behövs även utrymme för budgetkostnaderna vid de allt vanligare händelserna kopplade till klimatförändringar och miljöförstöring, där det endast i begränsad utsträckning finns privata försäkringar som täcker förlusterna. Dessa betydande och konkurrerande utgiftsbehov kommer att kräva en gradvis omprioritering av de offentliga utgifterna, där man vidtar åtgärder för att begränsa de ökade åldrandekostnaderna, förbättrar utgiftsprogrammens kvalitet och undersöker utrymmet för att mobilisera ytterligare inkomster. Det kommer även i fortsättningen att vara viktigt att minska skattegapen genom att förbättra skatteefterlevnaden, bland annat genom digitalisering, motverkande av skatteundandragande och skatteflykt och bekämpning av aggressiv skatteplanering, för att säkerställa rättvisa och effektiva skattesystem. Att bredda skattebasen och övergå till skatter som är mindre skadliga för tillväxten, och samtidigt utöka incitamenten att arbeta och anpassa skattestrategierna till bredare politiska mål, bör stödja sunda offentliga finanser och hållbar tillväxt. Utgifterna skulle kunna bli mycket mer effektiva och inriktade på politiska prioriteringar genom grundlig användning av utgiftsöversyner, kostnads-nyttoanalyser och verktyg för prestationsbaserad budgetering. I synnerhet skulle det ge ytterligare offentligfinansiellt utrymme om privata försäkringar för klimatrelaterade förluster användes mer. År 2025 framhölls också i reglerna för halvtidsöversynen av EU:s sammanhållningspolitik ett antal områden (försvar och säkerhet, konkurrenskraft och utfasning av fossila bränslen, energiomställning, bostäder till överkomlig kostnad, åtgärder kopplade till vatten och svårigheter i de östliga gränsregionerna) som strategiska prioriteringar för EU. Genom att omprogrammera operativa program och mobilisera tillgängliga resurser blir det möjligt med ytterligare investeringar på dessa områden. Slutligen skulle förbättrad effektivitet i de offentliga investeringarna genom sund medellång- och långsiktig planering, ändamålsenlig samordning över politikområdena och förvaltningsnivåerna, rigorösa projektbedömningar och synergier med privat finansiering bidra till högre produktivitet och finanspolitisk hållbarhet.

(9) Arbetsmarknaden i euroområdet är fortsatt stabil trots bristen på arbetskraft, som minskar men fortfarande är ansenlig. Arbetslösheten ligger på historiskt låga nivåer och uppgick till 5,9 % i mitten av 2025. Sysselsättningstillväxten har saktat ned, och fortsätter att stödjas av ett ökande deltagande på arbetsmarknaden och av invandring. I flera medlemsstater har nettomigrationen varit den främsta bidragande faktorn till sysselsättningstillväxten sedan 2021. Kontrollerad laglig migration har bidragit till att minska bristen på arbetskraft i vissa branscher och uppväga demografiska motvindar. Samtidigt kvarstår stora skillnader mellan befolkningsgrupperna. Utsikterna för 2026 pekar på en fortsatt återhållsam_sysselsättningstillväxt och fortsatt låg arbetslöshet, men med ihållande skillnader mellan medlemsstater och regioner. Ökade handelsrestriktioner och kvarvarande osäkerhet kan hämma tillväxten och därmed sysselsättningen, både genom högre tullar på exporten och ökad global osäkerhet. Den nominella löneökningen håller på att dämpas efter en period med snabb tillväxt. Den årliga ökningen av ersättningen per anställd i euroområdet uppgick till 3,9 % första halvåret 2025, vilket var en nedgång från ett genomsnitt på 4,5 % 2024. Till följd av den sjunkande inflationen ökade reallönerna med 1,7 % första halvåret 2025, och i mitten av 2025 hade lönernas köpkraft återhämtat sig till 2019 års nivåer i euroområdet som helhet. Framgent förväntas den förhandlade löneökningen gradvis dämpas ytterligare.

(10) Arbetskrafts- och kompetensbrist i kombination med demografiska tryck fortsätter att utgöra betydande utmaningar för många europeiska sektorer och ekonomin som helhet. Arbetsmarknadens dynamik formas även av den pågående omställningen till en digital (i linje med policyprogrammet för det digitala decenniet[6]) och koldioxidsnål ekonomi, som skapar nya möjligheter samtidigt som vissa arbetstillfällen och färdigheter blir föråldrade. För att utrusta arbetstagare för denna övergång krävs det stadiga insatser med kompetensutveckling och omskolning, underbyggda av en närmare samstämmighet mellan arbetsmarknadspolitik, anordnande av utbildning och den kompetens som efterfrågas. Om dessutom grundläggande kompetens i ännu högre grad kan förvärvas från en tidig ålder, bidrar det till att lägga grunden för kompetensutveckling. När man tar itu med stora regionala skillnader i satsningar på kompetens och humankapital blir det till förmån för arbetstagarna och stärker den inre marknaden. Starkare fokus på utbildning i STEM-ämnen (naturvetenskap, teknik, ingenjörsvetenskap och matematik) – områden där det finns brister – är också nödvändigt för att upprätthålla konkurrenskraft, beredskap och tekniskt ledarskap. Att stärka incitamenten för arbete genom en förskjutning av skattebördan från arbete, inbegripet genom riktade reformer av skattesystemen och de sociala trygghetssystemen, samt genom förbättrade arbetsförhållanden i vissa sektorer, främjar deltagande och sysselsättning. Främjad integrering av underrepresenterade grupper (däribland kvinnor, yngre och äldre arbetstagare, romer och personer med funktionsnedsättning), på grundval av den landsspecifika kontexten, skulle ytterligare stärka tillgången på arbetskraft och inkluderingen på arbetsmarknaden. Att unga människor deltar med framgång i arbetsstyrkan är avgörande för unionens varaktiga välstånd. Samtidigt är nyckeln till social sammanhållning att minska fattigdomen och stödja utsatta hushåll genom tillräckliga och hållbara system för socialt skydd och social inkludering, däribland att förbättra tillgången till vårdtjänster och åstadkomma bättre tillgängliga bostäder till överkomlig kostnad. Att skapa arbetstillfällen och övergångar av god kvalitet, och även säkerställa att arbetsmarknadens parter är ändamålsenligt involverade i beslutsfattandet och stärka den sociala dialogen, är fortsatt väsentligt för att bevara euroområdets konkurrenskraft och resiliens mot strukturella förändringar. Initiativ inom ramen för kompetensunionen[7] och färdplanen för sysselsättning av hög kvalitet kommer att bidra till att driva på dessa insatser[8].

(11) Det är avgörande att ta itu med strukturella svagheter för att möjliggöra starkare och mer hållbar ekonomisk tillväxt i unionen och euroområdet. EU:s tillväxtpotential hindras av att produktivitetsvinsterna i hög grad är begränsade till tillverkning inom medelteknologi och lågkvalificerade tjänster, samtidigt som Förenta staterna har en mer betydande utveckling inom högkvalificerade, innovativa sektorer som it-tjänster. För att stärka den europeiska kapaciteten att förnya och konkurrera globalt krävs det att man mobiliserar resurser som finns tillgängliga i alla EU-regioner och omsätter den starka forskningsbasen i säljbar teknik och säljbara produkter. För detta behövs större investeringar i forskning och utveckling (FoU) och kunskap, starkare kopplingar mellan forskning och industri, djupare innovationsekosystem samt säkerställande av

---

6 Policyprogrammet för det digitala decenniet utgör en gemensam, juridiskt bindande styrningsram som leder EU:s digitala omställning fram till 2030. Där definieras EU:s gemensamma mål och målsättningar som erkänns som nödvändiga möjliggörande krafter för Europas konkurrenskraft, resiliens och tekniska suveränitet.

7 COM(2025) 90 final.

8 COM(2025) 959 final.

tillväxten för en välutvecklad industri i en cirkulär ekonomi. För detta ändamål utgör det enhetliga patentsystemet ett viktigt instrument för att stärka innovationen. Samtidigt mobiliserar InvestEU[9] offentliga och privata investeringar i stora volymer, däribland i att utveckla och införa innovationer, och den europeiska plattformen för strategisk teknik (STEP)[10] utgör ett viktigt verktyg för att leda resurserna i riktning mot sådan teknik. Trots den senaste utvecklingen är även EU:s ekosystem för riskkapital fortfarande fragmenterat och underutnyttjat, särskilt när det gäller investeringar i expanderande företag. Att utvidga det privata långsiktiga riskkapitalet, däribland genom framsteg i riktning mot en spar- och investeringsunion och stadigt stöd genom offentlig politik, är också viktigt för att öka innovationen och stödja FoU på EU-nivå. EU:s tillväxt och konkurrenskraft hindras även av strukturellt högre energikostnader. Handlingsplanen för överkomliga energipriser har som syfte att sänka energipriserna och ytterligare minska beroendet av fossila bränslen. För detta krävs ett fullbordande av energiunionen, elektrifiering, energieffektivitet, snabbare utbyggnad av förnybar och ren energi, förbättrad nätkapacitet, inklusive gränsöverskridande sammanlänkningar och effektiv användning av befintliga sammanlänkningar, infrastruktur för smarta nät och större flexibilitet i energisystemet.

(12) Välfungerande varu-, arbets- och finansmarknader är väsentliga för investeringar, resiliens och produktivitet. För att mobilisera resurser åt sektorer som uppvisar hög tillväxtpotential för produktivitet behöver man få bort flaskhalsar i omfördelningen av kapital och arbetskraft, även för att underlätta för uppstartsföretag och expanderande företag. Trots att den inre marknaden bidrar kraftigt till EU:s välfärd och konvergens är den fortfarande ofullständig – särskilt sett till tjänster, det digitala området och energi – p.g.a. interna hinder, skillnader i lagstiftningen, komplexa förfaranden och luckor i införlivandet. I maj 2025 lanserade kommissionen en ny strategi för den inre marknaden[11], som ska förstärkas med en kommande färdplan för den inre marknaden för 2028, för att minska hindren, förebygga nya hinder och anpassa den inre marknaden efter EU:s strategiska mål. Utöver den inre marknaden kan produktiviteten höjas runtom i medlemsstaterna genom att man gynnar stödjande företagsklimat med tonvikt på förenkling, minskade administrativa bördor och mer kraftfull förvaltning av produktivitetspolitiken genom starkare nationella produktivitetsnämnder. I ett sammanhang med geoekonomisk fragmentering kan man även driva på den hållbara tillväxten och investeringarna genom att gynna en stark handel och finansiella förbindelser med likasinnade partner. Strukturella reformer, däribland när de stöds av unionsmedel som faciliteten för återhämtning och resiliens och andra EU-fonder, hjälper till att öka medlemsstaternas konkurrenskraft genom att avlägsna investeringshinder, förbättra företagsklimatet och öka den ekonomiska stabiliteten.

(13) EU genererar betydande besparingar för att finansiera investeringar och sina strategiska prioriteringar. Euroområdet är en nettoleverantör av kapital till resten av världen, en följd av ett ihållande markant överskott i dess bytesbalans, samtidigt som investeringsbehoven på hemmaplan – däribland i FoU, ren energi, klimatanpassning och digital infrastruktur, försvar och rymdfart – förblir betydande. Spar- och investeringsunionen[12] är avsedd att förbättra flödet av inhemska sparmedel till

[9] EUT L 107 26.3.2021, s. 30.
[10] EUT L, 2024/795, 29.2.2024.
[11] COM(2025) 500 final.
[12] COM(2025) 124 final.

inhemska investeringar som överensstämmer med målen om en djup och välfungerande inre marknad. Den är även avsedd att ge medborgarna fler möjligheter att bygga upp sitt välstånd genom att investera på kapitalmarknader och därigenom mobilisera sparmedel. Detta innebär att stärka icke-professionella investerares deltagande och finansiella kompetens, mobilisera Europas stora reserv av institutionella investerartillgångar och utvidga finansieringsalternativen utanför banksektorn för alla företag – även för att stödja uppstartsföretag och expanderande företag. Vidare innebär detta ett behov av att bekämpa fragmenteringen på kapitalmarknaderna och möjliggöra gränsöverskridande stordriftsfördelar genom mer effektiv och harmoniserad tillsyn inom den inre marknaden. Denna agenda bygger på fortsatta framsteg med avseende på både kapitalmarknadsunionen och bankunionen. Genom att fördjupa kapitalmarknaderna skulle icke-professionella och institutionella investerare, däribland tjänstepensionssystem och privata pensionssystem, kunna få tillgång till mer mångsidiga investeringsmöjligheter så att de kan bygga upp medborgarnas välstånd och kanalisera medel till europeiska företag och infrastrukturer. Att fullborda bankunionen skulle samtidigt säkerställa mer integrerad, stabil och effektiv finansförmedling i medlemsstaterna, och då minska fragmenteringen och stärka det finansiella systemets resiliens. Tillsammans skulle dessa reformer innebära att euroområdet och unionen som helhet får möjlighet att låta sparandet arbeta på hemmaplan, och därmed omvandla dessa sparmedel till en drivkraft för konkurrenskraft, innovation och säkerhet.

(14) Euron spelar en stor roll som regional valuta, då den används allmänt för fakturering av grannekonomier och som reservvaluta, och därmed fungerar som makroekonomiskt ankare för stabiliteten i den bredare europeiska regionen. Den används dessutom i hög grad av europeiska exportörer och importörer i transaktioner med resten av världen. Samtidigt håller det internationella monetära och finansiella systemet på att genomgå en djupgående förändring, som kännetecknas av geopolitiska chocker, en tilltagande multipolaritet och snabb teknisk innovation. Att ekonomiska och finansiella ömsesidiga beroenden används som vapen, och att det hotas med sådan vapenisering, har belyst sårbarheterna i unionens och euroområdets finansiella strategiska oberoende. En mer omfattande internationell användning av euron skulle stödja EU:s strategiska oberoende, sänka finansieringskostnaderna och minska företagens exponeringar mot valutakurser, även om det medför nytt ansvar för att upprätthålla den makroekonomiska stabiliteten. Mot denna bakgrund skulle utvecklingen av en digital euro, tillsammans med insatser för att förbättra interoperabiliteten för inhemska och regionala privata betalningslösningar, kunna bidra till att stärka EU:s monetära suveränitet och därmed minska beroendet av icke-europeiska finansiella infrastrukturer och göra EU:s finans- och betalningssystem mer resilient.

(15) Finanssektorn har förblivit resilient. Resultaten av Europeiska bankmyndighetens EU-omfattande stresstest 2025 bekräftade att europeiska banker fortfarande är stabila även under en hypotetisk allvarlig konjunkturnedgång. Men riskerna för den finansiella stabiliteten är ändå förhöjda och sårbarheterna kvarstår. Under första halvåret 2025 fortsatte banksektorn i euroområdet att prestera starkt, understödd av stabila kapital- och likviditetspositioner och även av fortsatt lönsamhet, trots försämrade globala och inhemska förhållanden och sjunkande räntor. Bankvärderingarna har stigit markant sedan mitten av 2024, medan tillgångskvaliteten hittills har stått sig med andelar nödlidande lån som ligger på det hela taget stabilt. Samtidigt har det internationella klimatet blivit mer volatilt. Global politisk osäkerhet och volatila globala finansiella förhållanden ökar risken för korrigeringar av tillgångspriser och förnyat tryck på likviditeten och marknaderna för statspapper. Både banker och finansförmedlare som

inte är banker är avsevärt exponerade mot handelskänsliga sektorer som stål- och biltillverkning. Likviditetsobalanser och stor hävstångseffekt i viktiga sektorer för finansförmedlare som inte är banker är viktiga källor till sårbarheter. Den ökade sammankopplingen mellan banker och finansförmedlare som inte är banker, i kombination med betydande kopplingar till andra marknader och sådana finansförmedlare utanför EU, tillför mer komplexitet och exponeringar som för närvarande inte syns och övervakas i tillräcklig utsträckning. Risker inom den kommersiella fastighetssektorn kvarstår och kräver noggrann övervakning. Även utvecklingen på bostadsmarknaden bör uppmärksammas, med tanke på deras kopplingar till banklån och privat skuldsättning och även till investeringar och ekonomisk aktivitet mer i allmänhet. I samband med de ökade geopolitiska spänningarna fortsätter cyberriskerna att öka i betydelse som centrala operativa sårbarheter, även för banker. Det finns också risker för den finansiella sektorn till följd av klimat- och miljörelaterade exponeringar. För att skydda den finansiella stabiliteten kommer det mot denna bakgrund att krävas fortsatt vaksamhet, framåtblickande tillsyn och stärkt resiliens bland alla segment i det finansiella systemet, däribland genom lämpliga skyddsnät.

HÄRIGENOM REKOMMENDERAS att medlemsstaterna i euroområdet enskilt och gemensamt inom Eurogruppen vidtar åtgärder under perioden 2026–2027 med sikte på följande:

(1) För att slå vakt om den finanspolitiska hållbarheten respektera de rekommenderade nettoutgiftsbanorna, inklusive i tillämpliga fall den tillfälliga flexibilitet som medges genom den nationella undantagsklausulen för försvarsutgifter. Detta bör åstadkomma en lämpligt differentierad finanspolitik och leda till en övergripande neutral finanspolitisk inriktning 2026.

(2) Med respekt för de rekommenderade nettoutgiftsbanorna genomföra medellångsiktiga finanspolitiska strategier som skapar utrymme för de nödvändiga utgifterna kopplade till försvarsförmågor, stärkt konkurrenskraft och utökade investeringar i strategiska prioriteringar. Omprioritera de nationella budgetarna och vidta åtgärder för att förbättra ändamålsenligheten, effektiviteten, kvaliteten och sammansättningen på de offentliga inkomsterna och utgifterna, däribland genom att främja större användning privata försäkringar som täcker förluster kopplade till klimatrelaterade händelser.

(3) Hantera flaskhalsar i försvarsindustrin för att säkerställa, i enlighet med färdplanen för försvarsberedskap 2030, att ytterligare offentliga utgifter omsätts i ändamålsenliga försvarsförmågor i god tid. Främja en EU-omfattande marknad för försvarsutrustning; uppmuntra gemensam upphandling som bidrar till att förbättra effektiviteten och interoperabiliteten och minskar fragmenteringen.

(4) Slutföra genomförandet av återhämtnings- och resiliensplanerna senast den 31 augusti 2026 och stödja investeringsfinansiering under efterföljande år genom att samordna nationell finansiering och EU-finansiering. Säkerställa att tillgängliga EU-medel utnyttjas och att man då drar fördel av de möjligheter som infördes genom halvtidsöversynen av sammanhållningspolitiken.

(5) Främja kompetenshöjning och omskolning av arbetsstyrkan med syftet att höja produktiviteten och innovationskapaciteten och stödja strategiska sektorer. Stärka utbildningspolitiken för att förbättra utbildningsresultaten med särskilt fokus på grundläggande och digitala färdigheter och säkerställa bättre överensstämmelse mellan efterfrågan och tillgången på kompetensprofiler. Ta itu med kompetensglapp

och stora regionala skillnader när det gäller satsningar på kompetens och humankapital. Främja kvalitet på arbetstillfällen och ytterligare öka deltagandet på arbetsmarknaden, däribland för underrepresenterade grupper på arbetsmarknaden. Vidta åtgärder för att underlätta gränsöverskridande rörlighet på den inre marknaden och kontrollerad laglig migration av tredjelandsmedborgare för bristyrken. Stärka incitamenten för arbete genom en förskjutning av skattebördan från arbete, inbegripet genom riktade reformer av skattesystemen och de sociala trygghetssystemen. Vidta åtgärder för att bekämpa och minska fattigdomen genom att slå vakt om och stärka tillräckliga och hållbara system för socialt skydd och inkludering, plus tillgången till hållbara bostäder av god kvalitet till överkomlig kostnad. Säkerställa att arbetsmarknadsparterna faktiskt är delaktiga i utformningen av politiken och stärka den sociala dialogen. Säkerställa att arbetsmarknadsparterna faktiskt är delaktiga i utformningen av politiken och stärka den sociala dialogen.

(6) I enlighet med nationell praxis och med respekt för arbetsmarknadens parters och den sociala dialogens betydelse[13] förbättra de förutsättningar som stöder en hållbar löneökning, särskilt för låg- och medelinkomsttagare, i linje med produktivitetsutvecklingen och med vederbörlig hänsyn till riskerna för inflation och skillnader i konkurrenskraft inom euroområdet.

(7) Prioritera offentliga investeringar och ge incitament till privata investeringar till stöd för forskning och innovation, utfasning av fossila bränslen i industrin, ren energi och digital omställning, ekonomisk säkerhet och minskade strategiska beroenden i alla värdekedjor. Främja tilldelningen av resurser till sektorer och tekniktyper med hög tillväxtpotential, och stärka innovationsekosystemen, däribland genom att förbättra kopplingarna mellan olika aktörer såsom företag, universitet eller forskningsinstitutioner, utveckla riskkapitalets roll i finansieringen av uppstartsföretag och expanderande företag samt påskynda införandet av digital och ren teknik.

(8) Undanröja interna hinder och skillnader i regelverk på nationell nivå, samt återstående brister i införlivande och överensstämmelse, för att fördjupa den inre marknaden och förbättra företagens effektivitet och möjlighet att expandera.

(9) Gynna förenkling av regelverken genom att identifiera och minska onödiga bördor och säkerställa att det antas transparenta och målinriktade regler, däribland genom att ändamålsenligt utnyttja offentliga samråd och samråd med berörda parter i lagstiftningsprocessen, samt efterhandsutvärderingar av lagstiftningen.

(10) Utveckla en europeisk spar- och investeringsunion, i linje med kommissionens meddelande i mars 2025[14], och då främja konkurrenskraftiga och välfungerande kapitalmarknads- och banksektorer för att mobilisera europeiska sparmedel i riktning mot långsiktiga investeringar, särskilt i de sektorer i den europeiska ekonomin som har hög tillväxtpotential eller strategisk betydelse. Bekämpa fragmentering av kapitalmarknaderna och hinder mot gränsöverskridande tillhandahållande och konsumtion av finansiella tjänster, samt skillnader i nationella tillsynsmetoder,

---

[13] I utarbetandet av höstpaketet 2026 har kommissionen och rådet mottagit bidrag från EFS och arbetsgivarorganisationer. Se https://commission.europa.eu/publications/2026-european-semester-autumn-package_sv.

[14] COM(2025) 124 final.

genom att göra snabba framsteg med det kommande lagstiftningspaketet om integrering och tillsyn av kapitalmarknaderna.

(11) Vidta åtgärder för att genomföra kommissionens rekommendationer från 2025 om förbättrad tillgång till investeringssparkonton med förenklad och förmånlig skattemässig behandling[15] (september 2025) och om pensionsspårningstjänster, resultattavlor för pensioner och automatisk försäkringsanslutning[16] (november 2025) och även rekommendationerna i 2025 års meddelande om en strategi för finansiell kompetens för EU[17] (september 2025).

(12) Vidta alla steg som behövs för att skapa en digital euro, gynna innovation och konkurrens på betalningsmarknaden och säkerställa att centralbankspengar är fortsatt brett tillgängliga och användbara i en digitaliserad ekonomi.

(13) Lyfta fram eurons internationella roll och engagera sig i att ytterligare stärka dess globala position, däribland genom att gripa sig an sårbarheter i de europeiska finansiella infrastrukturerna.

(14) Övervaka risker för den makrofinansiella stabiliteten, däribland dem som härrör från tillgångskvalitet, omprissättningsdynamik och klimat- och miljörelaterade exponeringar samt kopplingar mellan banker och andra institutioner än banker på centrala finansmarknader och genom privat finansiering. Där så behövs förbättra regelverket och tillsynsramen för sektorn för finansförmedlare som inte är banker, för att säkerställa att framväxande sårbarheter ändamålsenligt identifieras och hanteras.

Utfärdad i Strasbourg den

På rådets vägnar
Ordförande

[15] C(2025) 6800 final.
[16] C(2025) 9300 final.
[17] COM(2025) 681 final.